

снарядитѣ. Минитѣ и фугаснитѣ снаряди бѣха изорали цѣлата околностъ. Скалитѣ дори бѣха разрушени отъ чугунената лава!

И този день грабна 7 души убити, между които храбрия подпоручикъ Томовъ.

На 22 августъ, съгласно оперативната заповѣдь, полкътъ трѣбваше да заеме цѣлия североизточенъ гребенъ на височината 1500 до Джемаатъ-ери и се затвърди тамъ.

Задачата на полка биде разпредѣлена така:

Капитанъ Кутевъ съ 5-а, 6-а, 8-а, 10-а и 15-а роти и 2 картечници да съдействува на 3-а дружина за завладяването на височината и атакува противника срещу фронта си.

Подполковникъ Чолаковъ съ 12-а, 13-а и 14-а роти да атакува с. и. отъ Шопа и съдействува на фланга.

Майоръ Спасовъ съ 9-а и 11-а роти—полкова поддръжка.

Въ 10 ч. пр. пл. 4-а дружина почна атаката. Предугадилъ намѣренятия ни, противникътъ засили огъня и прикова веригитѣ на мѣсто.

Не по-щастлива бѣше 4-а дружина. Още отъ тъмни зори, заедно съ 13-а рота, тя премина смѣло поражаваното пространство и достигна на 80 крачки отъ сръбскитѣ окопи. Целта бѣше близо, още единъ скокъ и окопитѣ сж наши.

Но въ този моментъ стана нѣщо небивало. Като по даденъ знакъ всички околни височини блъвнаха огънь и обסיпаха дружината. Обхваната отъ точния съсрѣдоточенъ ударъ на батареитѣ отъ Джемаатъ-ери, Папалаза, Шопа, Черната скала, Седлистата височина и Пиперчица, 4-а дружина попадна въ единъ огненъ адъ. Нѣколкото реда, написани въ полковата реляция за този моментъ, едва сж достатъчни да вдигнатъ само крайцеца отъ завесата на тази пълна съ тригизъмъ сцена. Тамъ е писано следното:

„Жертвитѣ бѣха неописуеми. Почти всички началствуващи лица излѣзоха вънъ отъ строя и повечето войници. Картината бѣше поразителна. Виждаха се какъ хвърчатъ въ въздуха части отъ човѣшки тѣла. Разкъсанитѣ трупове и нечовѣшкитѣ стенания на умиращитѣ разколебаха и най-смѣлитѣ войници. Преминатъ бѣше предѣлтъ, до който могатъ да се опнатъ човѣшкитѣ нерви. Трѣбваше да стане нѣщо по-силно отъ смъртта, нѣщо, което да превъзмогне бушуващата огнена стихия. И човѣкътъ пакъ превъзмогна. Командирътъ на 13-а рота поручикъ Стамовъ, макаръ и тежко раненъ, се вдига и запѣва „Шуми Марица“!...

И въ неизказания хохотъ на дивата бойна пѣсенъ една човѣшка нота спомни на онѣмѣлитѣ войници, че не е дошелъ още краятъ на българското себеотрицание. Това бѣше сублименъ моментъ, който нѣма равенъ на себе си въ цѣлия кървавъ походъ на 11. п. Сливенски полкъ.

Двадесеттѣ и две деноноция

До 12 септемврий полкътъ прекара безъ особени действия, обаче все подъ гнета на тежката артилерийска и картечна стрелба на противника. Войницитѣ бѣха капнали отъ без-